

Sygn. akt VII U 1977/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant p.o. protokolanta Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 28 września 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. M. prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 1977/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł H. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w okresie od dnia 1 sierpnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Instytucie (...) w P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. M. urodzony (...) w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat, 8 miesięcy i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 20 kwietnia 1976 roku został zatrudniony w oparciu o umowę na czas określony w Instytucie (...) w P. na stanowisku konserwatora sieci wodno-kanalizacyjnych (k. 3b, 5b akt osobowych – k. 13). W dniu 25 kwietnia 1977 roku przedłużono z wnioskodawcą stosunek pracy zatrudniając go na czas nieokreślony, pracował na stanowisku hydraulika konserwatora (k. 8b). Od dnia 1 lipca 1980 roku pracował na stanowisku hydraulika-spawacza (k. 16b). Od dnia 1 stycznia 1981 roku zajmował stanowisko hydraulika spawacza konserwatora instalacji gazowych (k. 17b). Od dnia 1 lipca 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku jako zajmowane stanowisko w angażach wskazywano hydraulik (k. 63b-k. 76b). Wnioskodawca zajmował się wymianą rurociągów w zakładzie, szlifował rury

na hali produkcyjnej, wycinał uszkodzone fragmenty rur i wstawiał nowe, remontował pompy wodne, wentylatory, odciągi do wentylatorów. Podlegał pod mistrza. Przez cały czas pracował w oparach z chemikaliów znajdujących się w nawozach sztucznych i pochodnych. Zajmował się odcinaniem i doprowadzaniem pary, amoniaku, metanu i gazu do maszyn. Wykonywał prace pomocnicze przy produkcji nawozów i katalizatorów (zeznania wnioskodawcy – k. 18v-19, 38v, zeznania M. B. – k. 37-37v, zeznania Z. B. – k. 37v-38, zeznani A. W. – k. 38-38v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z Instytutu (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. M. B. pracuje w Instytucie (...) od 1982 roku obecnie jako kierownik zakładu, Z. B. pracował tam od 1975 roku do 2015 roku, A. W. wykonuje tam od 1982 roku obowiązki ślusarza remontowego. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca zajmował się naprawą rurociągów oraz odcinaniem i dopuszczaniem mediów w postaci różnych gazów do maszyn pracujących w ruchu. Czynności wnioskodawcy były niezbędne w celu przeprowadzenia napraw maszyn i urządzeń. Stale miał styczność z chemikaliami produkowanymi w zakładzie. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne, logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 sierpnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (łącznie 22 lata i 5 miesięcy) wskazaną w wykazie A, dziale IV poz. 8 Produkcja nawozów sztucznych oraz innych wyrobów chemicznych otrzymywanych na tej samej bazie co nawozy sztuczne, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym

stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, gdyż wynoszący 22 lata i 5 miesięcy. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić H. M. prawo do emerytury od dnia(...)roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.